

os. Vi have jo nok at gøre med det Arbejde, der Dag for Dag lægges paa os, og det kan ikke forlanges, at vi skulle følge med det andet Tings Arbejde i Detailler, om vi end efter Evne følge med i de store Træk. Nu har Folketinget behandlet denne Sag, men formodentlig været ret længe om den — det ved jeg ikke saa nøje. Det forekommer mig derfor klart, at den Tid, der levnes os til at behandle denne Sag, er saa knap, at vi ikke en Gang, om jeg maa tillade mig at sige saa, kunne være befendte af vedtage den saa at sige ubeset. Jeg vil meget gerne i visse Tilfælde, hvor det gælder om let overfsuelige Punkter eller desl., gaa med til at følge Sæmningen: „Jurare in verba magistri“, det betyder paa Dønst, at man slutter sig til Autoriteterne og følger, hvad der anbefales af dem, der ere særlig inde i Sagerne. Men, naar jeg for mit Bedkommende skal give min Stemme til et Lovforslag af en saa udsørlig Bestaffenhed, som dette, som er begrundet under Henviisning til en udsørlig Betænkning, saa ønsker jeg for mit Bedkommende at have den fornødne Tid. Jeg vil paa ingen Maade derfor stemme imod Lovforslagets videre Fremme, men jeg forbeholder mig at stille Forslag om at henvise det til et Udvalg.

Oet. Hansen: Skønt jeg som sædvanlig i meget kan slutte mig til den ærede sidste Taler og navnlig i det Princip, han udvalte, at Landstinget ikke gerne skal vedtage Lovforslag ubesete i den sidste Maaned, saa maa jeg dog med Hensyn til dette Lovforslag sige, at det forekommer mig at være nogenlunde let overfsueligt. Det eneste Spørgsmaal, som volder Bæmskelighed, er det, som det ærede Medlem, der talte først (Kump), dvælede ved, nemlig om man skulde lægge Netto princippet eller Brutto princippet til Grund for Afgiftens Beregning. Der lader sig jo sige meget for begge Dele, og naar den Kommission, der har udarbejdet Lovforslaget, og den ærede Minister have valgt Netto princippet, saa kan det dog ikke overses, at det ikke er saadan lige at løbe til at fastslaa en Forretnings, maaske en omfattende Forretnings, Nettooverfsud. Jeg tror, at en Forretning, en Handelsforretning og til Dels som her er Tale om, en Fabrikationsforretning kan med Hensyn til Nettooverfsuddet opgøres paa forskellig Vis, og der kan mellem de saghyndige, der have Kendskab til den Slags Forretninger, være megen Tvivl om, hvad man f. Eks. er berettiget til at affrive. Jeg tror, at de Regler, der opstilles i Kommissionens Betænkning, det Schema, der findes der til Opgørelse af Sta-

tus osv., maaske ikke helt igennem er affattet i Overensstemmelse med sunde Principper for Opgørelsen af en Status. Det forekommer mig, at der mangler Rum for Afkrivninger, som enhver fornuftig handelnde vil og bør gøre. Men dette er naturligvis Detailler, som Rigsdagen ikke vil komme ind paa; der vil nærmest den ærede Justitsminister have at sørge for at faa opstillet et rigtigt Schema for en saadan Beregning af Nettoindbøttet, og der tvivler jeg ikke om, at i alt Fald i Praksis vil den højtærede Minister tillade de paagældende at gøre deres Status op, beregne deres Overfsud paa den Maade, hvorpaa man sædvanlig plejer at opgøre en virkelig fund og rigtig Balance. Men der er en anden Søre ved Nettofsystemet, som ikke kan være skult for den ærede Kommission. Naar man kommer op til saa høj en Afgift, som her er Tale om — jeg siger ikke, den er for høj, men den er jo høj i og for sig — naar man kommer op til de højere Indtægter, saa skal omtrent Halvdelen af Netto gevinsten afgives til Staten. Det vil f. Eks., naar man kommer op til 18,000 Kr., blive 38 pCt., der skulle afgives, og kommer man til 30,000 Kr., bliver det 43 pCt., og paa den Maade stiger Skatteprocenten, indtil man kommer meget højt op, saa nærmer den sig til at blive 50 pCt. Jeg siger, naar man paalægger en næringsdrivende at afgive saa meget af sin Nettofortjeneste, saa stiller man ham lige over for en Fristelse til at opgøre sin Marsomtæning paa en Maade, som ikke er korrekt, og jeg tror, at naar man lægger en saadan Fristelse paa en Mand's Vej, vil den højtærede Justitsminister maaske eventuelt faa megen Bæmskelighed ved at komme til det rette Forhold i det enkelte Tilfælde. Det er jo den samme Indvending, som man altid gør lige over for en Indkomstskat, — og det er jo i Virkeligheden en Slags Indkomstskat, der her er Tale om, — at naar man kommer op til de meget høje Procenter, saa er den ikke længere praktisk. Med Hensyn til Indkomstskatten er der jo ikke Tale om, at man noget Steds kommer op til den Slags Brøker og Procenter, som der her er Tale om — 40 til 45 pCt. Det indeholder den Fristelse, at man ikke faar en virkelig korrekt og ædrnelig Opgørelse. Men da nu Kommissionen og den højtærede Minister have besluttet sig til at vælge Nettofsystemet, saa vil der vel under ingen Omstændigheder være Tale om herfra Rigsdagen at give sig til at lægge et andet Princip til Grund. Det forekommer mig ogsaa, at Kommissionen med Joje har fremsat Indvendinger mod den eneste Brutto beregning, der kunde være Tale